

bálna

rozmár

Fehér cápa

delfin

polip

rák

szivacs

narvál

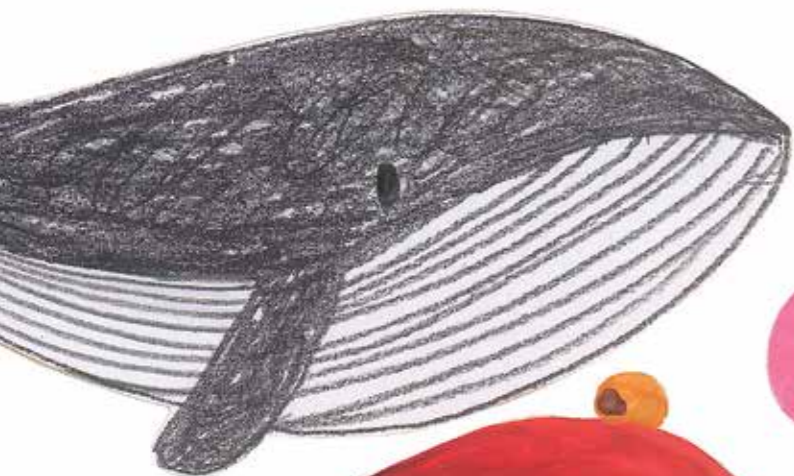
lamantin

tengeri csillag

A halakat értem.

Meg a bálnákat, delfineket, lamantinokat, rozmárokat, narválakat, rákokat, szivacsokat, tengeri csillagokat. Tudom, hogy a fehér cápa a tenger csúcsragadozója, hogy a polipnak három szíve és nyolc kárja van, hogy a medúzák csapatban járnak. Megfigyeltem, hogy a rákok tengeri rózsákat és korallokat aggatnak magukra, hogy beleolvadjanak a környezetükbe. Láttam már narvált, aki az óceán unikornisa, és lamantint, aki egész nap alszik.

7 2 17
10 9 13

Emmának hívnak. Hétéves, két hónapos és tizenhét napos vagyok, és ha felnövök, tengerbiológus leszek, mint a mamám és a papám. De az sajnos még nagyon messze van. A legjobb esetben is tíz év, kilenc hónap és tizenhárom nap múlva.

A víz alatt nem számolom az időt. Ott nincsenek órák, percek és másodpercek, csak a csönd. És néha a bálnák lassú éneke.

A mamám szerint hamarabb tudtam úszni, mint járni. Olyan sokáig vissza tudom tartani a lélegzetemet, hogy kiskoromban azt mondogatták, lehet, hogy tüdő helyett kopoltyúm van. Ez persze butaság, hiszen az embernek nem lehet kopoltyúja. Sajnos.

Két hete, három napja és tíz perce járok iskolába. Két hete, három napja és tíz perce azt képzelem, hogy a világ egy nagy akvárium. A város is akvárium. Az iskola is egy akvárium.

Én pedig egy pici tengeri uborka vagyok az akvárium fenekén. A tengeri uborkák nem zavarnak senkit. A tengeri uborkák láthatatlanok.

Amióta láthatatlan vagyok, a következő dolgokat figyeltem meg:

Az osztályteremben Félix a leghangosabb. Folyton azt lesi, mikor köthet bele valakibe, és gyakran elveszi a nála gyengébbek uzsonnáját. Ő tud a legjobban üvölni, ezért ha elkezd valamit, egy percen belül az összes fiú csatlakozik hozzá. Kivéve Olivér, aki egész nap a padjára borulva alszik és horkol. Meg Ádám, aki folyton a telefonját nyomkodja. Lövöldözős játékot játszik, és sosem némítja le a hangerőt.

Annamari a lányok vezére. Ő mondja meg, mit kell játszani szünetben, hogy melyik tolltartó a menő és melyik a béna. Amikor a táblára ír, mindig megcsúszik a kezében a kréta, ami olyan, mintha végighúzná a körmét a gerincemen belülről. Lili és Rozi mindent együtt csinálnak. Színes csatokat meg bigyókat tesznek a hajukba, hogy különbözőek legyenek, de éppen ettől lesznek teljesen egyformák. Mindig egyszerre beszélnek, és mindig olyasmiről, ami egyáltalán nem érdekes.

Mariann nem barátkozik a lányokkal. Minden szünetben Félix körül sündörög, és nagyon hangosan nevet a poénjain. Igazából nyerít, mint egy ló.

Amikor még oviba jártam, mindenki azt mondta, bőgőmasina vagyok. Pedig nem is. Csak minden olyan hangos volt, hogy muszáj volt sírni. Irtóatosan hangos. Az óvó nénik meg a többi gyerek. A nyikorgó hinták. A csúszdának az a hangja, amikor összesúrlódik a farmernadrág fémgombjával. A papírvágó ollók csattogása. Meg a villamosok, ahogy befordulnak a sarkon. A rengeteg hang közül sose tudtam, melyik a fontos. Sokszor még most sem tudom. Ezért aztán az első tanítási napon kaptam a mamámtól egy fülhallgatót, amelyben mindig zúg a tenger. Ha felteszem, rögtön megszűnik az ordítás, a horkolás, a pittyegés, a krétacsikorgás, a vihogás, a nyerítés. Majdnem olyan, mintha a víz alatt lennék.

– Hé, Emma!

A víz alatt nem hallod, ha valaki a szárazföldről kiabál.

– Emma! Hozzád beszélek! Mondjál már valamit! Süket vagy?

Akkor se, ha teli torokból ordít, és közben tiszta vörös lesz a feje.

– Gyerekek, az Emma megkukult! Kuka! Kuka!

Ekkor Félix a hátam mögé oson, és egy hirtelen mozdulattal lekapja a fejemről a fülhallgatót.

Mindent előntenek a hangok: a fiúk diadalüvöltése, a lányok vihogása, a lövöldözős játék pittyegése, a horkolás, a nyerítés, a kréta csikorgása a táblán, a villamos csörömpölése a sarkon. Túl sok hang.

– Kuka! – üvölti Félix.

– Kuka! Kuka! Kuka! – üvölti az egész osztály.

Muszáj visszaszereznem a tengerzúgást, ezért Félix után vetem magam, és leteperem a padlóra. Azt hiszem, meglepi, hogy milyen erős vagyok, mert alig védekezik.

Az igazgatói iroda előtt ülök, tengerzúgással a fülemben. A padló hatszögletű lapokból áll, növények indái tekeregnek rajtuk. Minden lapon egy kis kanyar, csak egymás mellé rakva lesz belőlük virág. Olyan, mint egy labirintus.

– Emma, hát mit csináltál már megint? – kérdezi a mama, amikor kijön az igazgató nénitől.

Szeret olyanokat kérdezni, amiket már úgyis tud.

– Emma, nézz rám! Annak a fiúnak két öltéssel kellett összevarrni a homlokát. Ez komoly dolog.

Mondani szeretnék valamit, de a mama szeme annyira szomorú, hogy egy nagy, tüskés tengeri sünnő tőle a torkomban, és egyáltalán nem tudok megszólalni.

Még mindig csak 10 óra 42 van, ezért bemegyek a mamával a munkahelyére. Azt hiszem, már mondtam, hogy a mamám és a papám is tengeri állatokkal foglalkozik. A munkahelyüket úgy hívják, hogy

NAGY KÉKSÉG

AKVÁRIUM ÉS TENGERBIOLÓGIAI KUTATÓINTÉZET

A régi, kék-fehérre festett épületben mindenkit ismerek. Amíg a mama és a papa dolgozik, én az akváriumok között kószálok. Végighúszom az ujjamat az üvegen, így köszönök a cápáknak, rájáknak, medúzáknak, csikóhalaknak, tengeri csillagoknak. Az orrszarvú doktorhallal addig nézünk farkasszemet, amíg el nem nevetem magam, és ettől egy kicsit kisebb lesz a torkomban a tengeri sün.

A legjobban azt a szárnyat szeretem, ahol az állatkórház működik. Itt laknak a legjobb barátaim.

Malvin, a polip, akinek nyolc karja és három szíve van.

Pepe, a lamantin, más néven tengeri tehén.

Agy, az ördögrája, akinek a legnagyobb az agytérfogata a medencében.

Inez, a pörölycápa, akinek T alakú a feje.

És persze Iván.

Iván fehér cápa és a legjobb barátom. Van egy csúnya sérülés a hátán, mert véletlenül elkapta egy hajócsavar. Azóta retteg a nyílt tengertől.

– Nem is rettegek! Aki azt mondja, hogy rettegek, azt kettéharapom! – keménykedik Iván, de én tudom, hogy igenis retteg. A többiek is tudják.

– A mamád ma megvizsgálta – súgja nekem Inez, amikor Iván távolabb úszik. – Azt mondja, gyógyul a háta, és nemsokára visszamehet a tengerbe.

Iván olyan erővel pördül meg, hogy egészen zavaros lesz körülötte az akvárium vize. Kitátja a száját és a pörölycápara támad.

– Nem gyógyul! – ordítja. – És nem megyek vissza oda! Soha!

Szerencsére épp ekkor hozzák vissza Malvint a műtőből. Még kissé kótyagos, két ápoló segít neki visszamászni a vízbe. Az állatok az akváriumuk üvegére tapadva, néma csöndben figyelik az eseményeket. Az öreg poliphölgy először magatehetetlenül süllyedni kezd, majd lassan erőre kap, és az üveghez úszik. Nagyon lassan mozdítja meg a karját, bágyadtan integet a többieknek.

– Jól van, drágáim, nyugodjatok meg, jól vagytok!

A többiek egy állatként sóhajtanak fel. Inez és Iván lepacsiznak az uszonyukkal, Agy hatalmas kört ír le az akváriumában, a kis rákok boldogan dobálják kagylóhéj kalapjukat. Pepe, a lamantin álmában meglengeti a farkát, mert ő egész nap aludni szokott. Malvint mindenki szereti.

– És sikerült a műtét? – érdeklődik Agy.

– Nem értettem pontosan, amit a doktornő mondott, de állítólag a tengerben úszó ízébigyók miatt volt az egész betegség – tárja szét a karjait a polip.

Az ördöggrája tudálékosan lebegteti a testét, ami nála azt jelenti, hogy mindjárt szónokolni fog.

– Nem ízébigyók, hanem mikroműanyag – magyarázza. – Belőlem is kimostak a múltkor egy kilót.

– De Agy, ha olyan okos vagy, miért eszel műanyagot? – kérdezi egy tengeri csillag.

– Mert nem tudom kiszűrni a vízből! – csattan fel Agy. – Láthatatlan műanyag-szemcsék, nem érted?

A tengeri csillag nem érti, de hát a tengeri csillagok nem valami okosak.

Odamegyek Malvin akváriumához, és az üvegre teszem a tenyeremet. Malvin is odaérinti a tapadókorongjait, ami olyan, mintha mind a nyolc karjával megölelne.